

Vsebina 2. številke:

Rudi Leskovar: Trilogija 2.	
Uvod	21.
Leopold Stanek: Mlade setve	21.
: Pismo	22.
: Carmen o deklici Franči	23.
Leopold Stanek: Malitev	24.
M. A., Sarajvo: Izsko dolga je ta bela pot	25.
Edward Kochek: Romanka	25.
M. A., Sarajvo: Fantovi večeri	28.
Fr. Berkec: Nador	28.
Josko Kroselj: Priznavaanje	29.
M. A., Sarajvo: Mornarjev spev	31.
I. Kander: Druge oegljice bom lupil	31.
Edward Kochek: Zehulja	32.
Anton Postek: Jezim (konec)	33.
M. A., Sarajvo: Zvečava gora	36.
A. K.: Futrospekcija	36.
Miran Grčević: Na rusčinskih nacionalizma	38.

Vzglebi:

K. S.: Iz sonnih dni in tihih večerov	40.
K. Kopljst, Borzag: Berep	41.
- e - : Drobci	41.

Literarni list "Kraški zvon" izdaja Kat. dijaštvo v Mariboru. Manjše katega sodnikov, ki mi manjše, "Kraški zvon": "Vsi so soodgovorni. Hvalne kritike in prispevke sprejemamo od vseh.

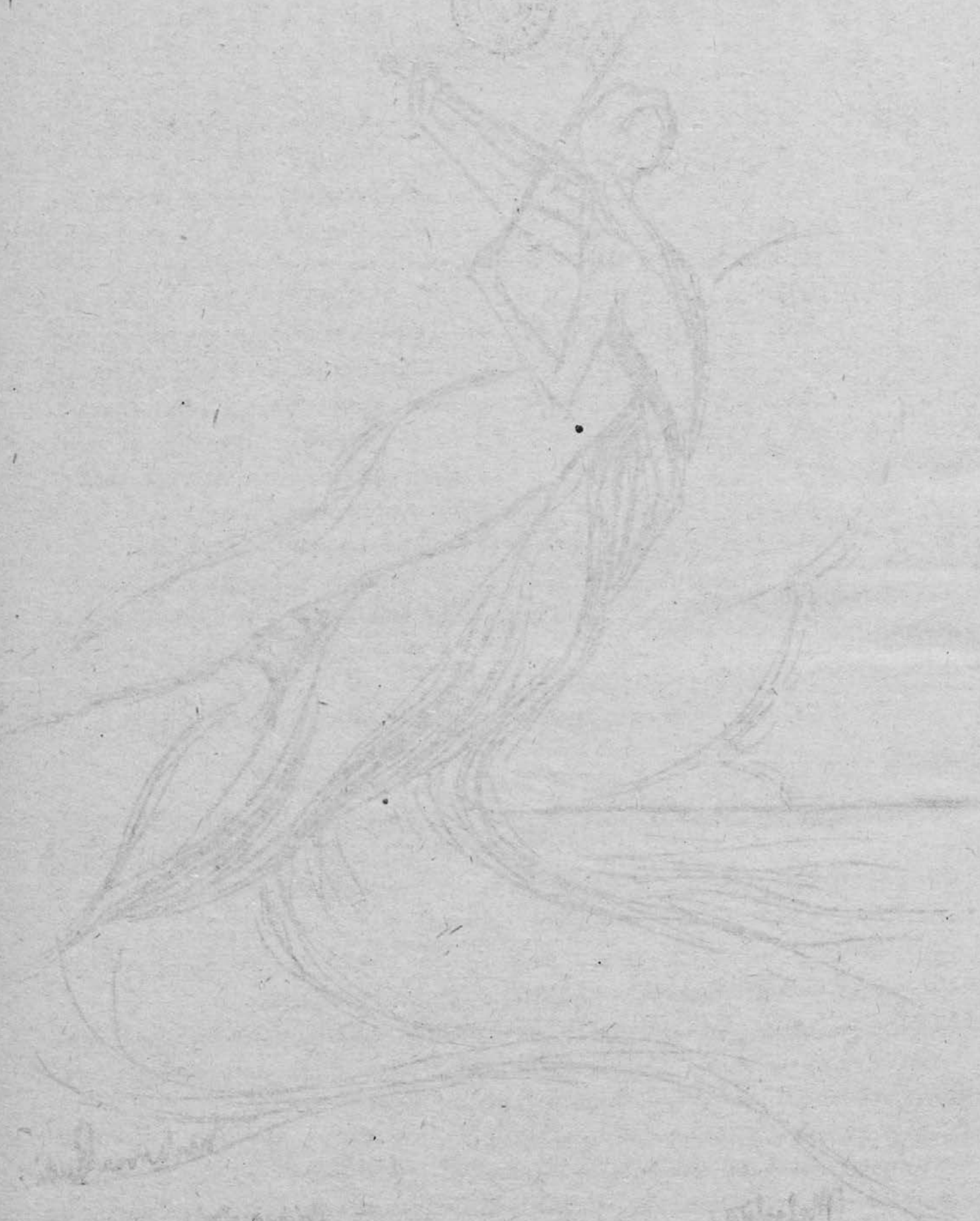
Posamezna številka stane za dijake, št. 3- za vse druge št. 5- (po pošti in 0.50 št. več). Celoletna naročnina znaša za dijake št. 25- za vse druge št. 40- . Lex nima nobene podpore in moramo vse stroške sprati poravnati, vlijudno prosimo, da naročnino redno plačujete.

List ne izhaja periodično, ampak po potrebi.

Šiska ga litografija in kamnotiskarna Leo Stančič, Maribor, Splavarova ul. 8.
Za "Kraški zvon": Edward Kochek, Maribor, Glavni trg 7.

Urednik: Tone Križ, Maribor, Lomševa 12. - Upravnik: Maks Winkler, Lomšev trg 15/1.

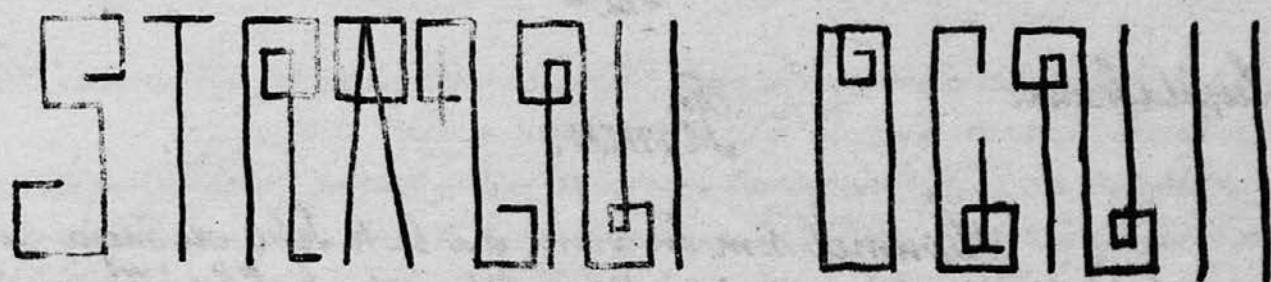

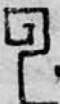

Faint handwritten text, possibly a signature or name.

Faint handwritten text, possibly a date or location.

Faint handwritten text, possibly a name or signature.

Hitro glasita nam. ket. dijaitu.

Roke v pest. —
Tam daleč, visoko je še naš dom.

Na solnčnih vzhovih so bili naši dnevi, Ojka, Skimož,
Velika planina, Triglav. Jo, samo to so nam dali ti solnčni vzhovi,
samo to hočemo tudi doseči in ohraniti: Bratje in sestre smo!" —

Zaravenle so pesmi, odmev brata, radostel je nageljin
kožmarin na oknu dekleta — sestre.
Tu to je bratova pesem, in to je vonj sestričnih rozi:

Leopold Stanek:

Mlade setve.

Deklice bele po polju gredo,
Ljubo, ljubo v setve pojo:

Ljudi nas kliče v mladosti sil.
Lpev nam poje iz belih bilj.
Solnce pa ljubi z neba naš terko.

Tiha in v grexi je prošnja očj,
pesem škrjančka visoko hiti,
sveta, nemanca je pesem Lucei —

Leopold Stanek:

Pismo.

Domel sem in vem, da le k Tebi gre moja pesem, ki je v tihoti zajeti odmev tvoje svete molitve, da le Tebe išče moje oko v rosnih jutrih, pekočih dneh, da le v Tvojih očeh sladko tpi moja boleat. Tebe bo iskala moja mladost tja v mirni togi, klicat te bo moj odmev tja na sveti vrh, dokler se ujeti glas ne vrne v svojo visoko harmonijo. —

Lisjal sem pravočijo z gore:

V prijetni domačnosti in sladkotajni skrivnosti sta pela pesem mati in ota. Sela sta in polje je pelo z njima, in travnik in vse, vse cvetje... Mati in ota.

Vzbrstela pa je tujja pesem:

Preko morja, preko morja,
gre daljna zvezda...

In poklicalo je sinca ob nemadnem času, šel je k materi po slovo. V tiptkost je legla mati, a sin je vzal skrivnost in zarjo njenih oči v spomin in šel

preko morja
za daljno zvezda...

Zapomnil sem si to pravočijo skoraj na pamet. Ko sem jo slisjal prvič, se mi je zdela čudno zndna. In vsakdo je rekel, da mora biti tako.

Spomin vrama človek skrbno v svet, tako skrbno, kakor so ga dale tiste trdnuc roke, s toliko bojavnijo in skrivnostjo za hrami, kakor je bila srano v tistih očeh, v tisti skriti prošnji oči ob slovesu.

Šišel sem pred leti na počitnice: do doma ves pohu upanja na veselo svideuje, doma ves drug, bolno so se mi vlekle besede čex nota.

Čudno je to usojeno človeškemu srcu: Šipoma je otrpnilo in težko je bilo. Vse telo je odmahnilo o tujo tiptkost.

Trudno sem poudraval mater: Otrpnil sem, bedna je bila prošnja v njenih očeh in je nisem razumel. "Koj sin", se ji je trgalo in srca, "letos pa mi za god nisi nič lepega pisma poslal, so sedovi pa si poslal!"

Začutil sem vsa teža teh besed, teptano sem tiptel. "Mati! Šivil bi, a vem, da je to le še pečat na mojo šilvico. To je greh zoper svetost spomina. Mati, enkrat sem zgubil zarjo Tvojih očeh in svoje dace,

enkrat le sem šel po poti, kjer ni cvetlo drevoje Tvoje svete strinosti. Odpusti!
 Glej, spet imam mladost v sebi in petje in uro. Pisal ti bom
 svoje velike pisne, pisal pesem iz svojih logov in polj... In vse bo kakor
 v Tvoji duši, kakor orehov Tvoje molitve. Veliko pisno, zavljinje Tvoje
 kovi bom izlil v pesem solnce. Veliko pisno soje izprovedi bom položil v
 Tvoje truhne dlanu...

In glej, mati: dalja mi zveni v dutnje, da bom postal živ-
 tev v neti daritvi. Zdrav! V pesmi pa se bo dvignil živoni dim v vala-
 joco klasno polje in prijeto izginil v njegovem narocju.

Inkrat bo nama v sreči visoka pesem, ki bo vsa lepa in
 v najinih očeh bo solnce.

L:

Carmen o deklici Fumi.

Iz stare visoke line je zaklenkal von. Vsak večer poje
 Avmerižo. Vsak večer plave njegova pesem mimo njavih knižev,
 mud domovi, teka na okna na poti skorj vas. Pojdite, nose rožam
 čer polje, vsako poljubi stajnim poljubom blagoslova. Se mehako objem
 zgodboom in skriva se v vejah in sadnemlje...

Fuma je slonela ob okna. Dobro je potekalo. Na oknu
 so cele pelargonije in je dehtel roženkraut in rožmarin.

Začnile so se pelargonije in vzduhtel je roženkraut in
 rožmarin. Fuma je slišala in občutila blagoslov in se je pomurila na
 svojo mermico, ki jo je ljubila.

Tiho se je zvezde bele,
 tiho na nebo -
 ji je pelav.

Skrogi gozd so dehteli ciklamni, ciklamni in otava
 je zorela. Fuma je šla mimo in je nečala dehteci vonj:

Pojdi, pojdi, ljuba deklica,
 večna pesem rož.

Fuma je hitela, da objame pesem.

Nečala je dva: Fant in dekle sta bila. Saj ni ni sre-
 čala -- samo videla je -- Dva sta bila, fant in dekle... Roženkraut.
 rožmarin. Ciklamni. Pesmi -- pa Fuma ni videla...

Fuma je očitala srečerna:

Pridi, pridi,
drug ne vidi
ko nebeske zvezdice.

Zaprta je knjiga.

Pojdi, pojdi, ljubna deklica,
večna pesem svoj.

Im je šla.

Čini bori. Dele breze. Im gora se daleč, daleč. Dolgo, dolgo
je hodila in je prišla v zeleno mesto:

Zelene ulice, zelene hiše. Oken pa ni bilo. Samo njavi in
beli dimniki. Ljudje so šuštelili po ulicah. Ni jih videla. Zamolkla tožba
je jokala skozi zeleno mesto. Prišla je v ulico brez imena. Tudi na luči ga
ni bilo. Vendar je čula pesem...

Sumi, sumi,
v naših srcih gori.

Im Trma se je skesano sklonila:

V mojem srcu je pesem.

Zamolkla tožba je šla čez grobove. Trma pa je ostala pri
mamici, ki je ljubegem...

Leopold Stanek:

Molitev.

Lepa je pesem:

Ljudi, in ti in raste
v kipi in molitev in sanje
setve, ki dehti, dehti.

Pod mehke odeje neba
gre tajna pomlad.

Jaz pa bom šla
mimo belih poljan
v večerno zatišje...

Nastanila bom glavo
ob trutno drevo,
žalobno brego v togo.

Im in vseh karij
bom pila tiho skrivnost...

M. A. S. S. S. S.

Tako dolga je ta bela pot.

Tako bela je pot, tako bela---

Prvi, pridi z menoj, dekletu ti moje preljubljeno.
Tako ti in prazen in kakor senca je moj blede
snež.

Pridi z menoj, da greva sva
da greva na tvojo pot, da greva hia,
hja z Mariji, z Mariji---

O, -- glej, tako bela je pot.

O, dekletu, ti dobro, ti lepo, ne hodi z menoj:
mlade so moje oči in sive in težke kot lag,
kot uper je blisk v tojhi in kugam gredo,
daleč gre ta moja pot in se verij,
da ne bo to moj novi greh, ko utrujem kje
na snedi poti --- z Mariji, da bi molila za me---

Edvard Koebel:

Romance.

Belo, netlo življenje je pojavilo in ugašalo.

Žgoca zemlja je v svojih gubnicah potlehtevala, vrdihavala
je umirana, vedno slabše in počasneje. Konec sence so pokukale in gos
zdih skrajkov, plašno pogledale hudo, kot in klancu ter se kmalu
prosto poljubljale z razkošnim svetom in skratno preprogo in bogav-
stvom, ki je ležalo poginjen čez njihovo zemljo.

Topel veter se je rodil.

Iz zorečega kapana je bil priveden vzhodu v mu dan
ukar novega življenja. Nebo je rasjalo v 11. vi leci. Kakor da bi se
pojavitilo in ustalilo nekje v skriteh zaklanih in ba naju zarišče revicne
noči, ki je v prejasnem tobu sprožilo v zemljo božijoco nitke in jih
navexalo na sleherno bitje. Zemlja se je v umiranju svojih čarnih prelesti
bohotno razklenila in odprla svojo dušo. In nj nje je planila vedra
misel, brezdelna, z brezdelnimi črnimi očmi in globokim pogledom.
Bojnala se je vsa brezdelna v prečudno svet nebo in rajela od zarkozu

ognja, ki je zagorel na zapadov. Nato se je sunkoma zarisala na nebu
jelska sled, kakor da bi zavihnila močna roka bakljo. Trenotek pozneje je
kudečo zašumelo. Na zemljo v popradale iskre, krvavčiči in diščiči.

Iskra je padla v drevo, da se je raztrnilo in slabo poduhnilo o listje.

Janila je v visoko in nizko travo in vzbudila mume - murikante.

Padla je v gozdove in rodila skrivnostno pošumevanje.

Padla in umrla je v vodi sebrnogričici.

Uločila se je zibka iskra v gred toplu zemljo in zadisala.

Zatrepetala in padla je med ljudi in rodila skrivnostno in
nemapočljivi pogled: v dekletih veselje več in hitrejšo krotijo, v fantih
pa pesem, oj, prelepo fantovsko pesem! Opojna tegoba poletnih mesečnih
noči se je morala in fantovske sli poroditi in vzkleti v pesem, jasno in
mračno, a nad vse krasno in iskrovito zamrečeno od sladkih občutij,
da strave sleherni telo v prijetno truden živocutnost, kakor bi sladka
roka dalašila olavsko dno, da ji je čudno težko. Taka je pesem peptkega
fantovstva: boli in rže in teoni in ržeja, a je tako čudno dobra, vedra
in kopneča, briadkovesela in po združju diščiča.

Novo življenje se je prelilo iz dreva v murak in se širilo dalje
in iskalo poti v blodnja neva.

V dolini je ležalo jezero. Kakor v kelihu globoko tajno. Bre-
govci so bili porastli z množičnimi gozdovi ali pa so se iz vode dvigovale
seate, na njih pa rože. Toda je mirno stujala iz kotanjastih globin
in hranila lokovanj, precudni beli cvet. Temni gozdovi, zelena trava in
sinja voda so se stivali v zvenčo lepoto, kdaj je oginjalo zlato solnce
ali beli maza ali črnatuoka tema.

Bila sta na jezeru v čolnu.

Mračilo se je. Odkrnila sta od brega, da je voda zašumela
in ju je objel moker vzduh, prepojen z vonjem temnih murek in krepčil-
nih travnatih rož. Voj poletja. Sladko valovanje ju je poribavalo,
da sta se prepustila mehkeemu večernemu ugodju. Čoln se je s Romaj
premikal. Larja se je potopila za gozdove, njuna misel pa je klouila
vedno bliže, dokler ni nježno okrobtalo na obrisih zelenomodnih murek.
Njeno oko pa je bilo nemirno.

Tredi jezero je čoln obstal. Vzomečo pišmo je bilo čuti se
blešč maza, migljanje zvezd in nekje stalo, Romaj slušno, negljanje zab.
Zdajci je nalatno zašumelo skozi lesove, nekje ob jezeru je bilo polju-
sknila voda v podmol.

Zdrxnil se je in nagnil se je k njej, da bi ujel njene oči.

"Ali čutiš lepoto?"

Zadišalo je po prelepi ubranosti poletnega večera. Tako silno se širijo prava in srce človeku, utirajočemu sladkost večera, dan ga boli. Če pa je ljubezen bitje v bližini, se preserno skloni nadanju.

"Čitini" je dahnilo dekliško telo. Od bogastva kaudus trepalnic so verovale v čisto zdravje svoje okolice. V njej je razgovor.

Inskomerno, brezslušno utripanje večera je zvenelo vedno bolj. Zaslutila sta, da je prišel veliki trenutok, čas čiščenja. Nominirani se vsotjuno gnojijo, seisti se znak in vesmir, ritem noči pa žene v vse bitja včistočeno Rči in robove. Čistijo se duše človeško in s pogledi pižijo v višine.

Vedela sta, prišla je čista ura.

"Ker kaj tako malo ljudi molit? Molimo molitev? Ali ne ljubijo lepote, in jim Bog ne pošlje svoje luče?" Sepetala je in komaj izgovorila.

"Punkonja pa se je zavedla kontrasta in se je zdravila.

"Moliti moram." In je tiho odmolila.

"Judi on je molil. Molilo je fantovsko uce, z lahko Kristuj, a težko beudo. Ince pa je vriskalo. P. micini Bog, P. si Bog lepote, zdravstva in mlade moči!"

Isto soglasje je nastalo, soglasje, ki bočó izredno nežno roko in sviteno beudo. Vrisko soglasje, ki govori najboljmolčó in ki navadnega, do velka nervozno kamni.

Zacitil je v sebi moč, ki ji se nikdar ni pogibal.

Priskal je v čepu svetlo okroglo zlato in ga trdno držal v neonici. Bilo je svetlo znamenje in luč svet božje luči. Čakal je večne utneve in iskal bitje, ki bi mu ga Bog poslal, da bi mu svetilsko pogledal v obraz in bi si v njem. Če bi bral sebe in svetlo znamenje, bi ji dal lučko in ona bi ga vodila za roko, zato, ker bi bila hrabra Konar. In šla bi z radostjo v stran in z molitvijo na rohuicah, svetla v bole halje, po tihih in vzharnih drevoredih in pela psalme.

Priskal je njevo roko in ji hotel nataknuti zlat prstan. Ona pa se je v nemudnem strahu zdrignila in odtegnila roko, da je prstan v svetlem oknu padel v bodo in obležal na širokem dnu. Mogoče je obvisel na črni lokvanja.

Jedaj sta dvignila svoje poglede v vrč in sta se spoznala v svojih dubah.

V jaero pa je padel kos večernega ognja z najlepša in črna poletna uoč.

M. A., Sarajevo:

Fantovi večeri.

Dejal sem svoji ljubici -
Se miado ni možno je moje dake -
rali me rada sina.

A nič njena usta ne povedo,
nič ne govore ...

Le oči

Kakor dvoje oken,
v jutranjem solnem okaljenu,
Kakor poletni dan ...

Pa več ne pridem
pod njeno skence,
zvečer le odidem čez polje na vas:
morda med žitom moj glas
bo zavriškal,
morda pa ne -
in se bolj potem bo žalostno moje srce.

Fr. Borkov:

Nada.

Blestече zvezde so gastrajile nebo, ko je tekala
hiša zaginjena v temo noči.

To kivališče njene mladosti je bilo motno
od vstopa jeseni.

Če ylinastih roncih so že zgenile njij najbolj duhtec
radstline svoje coste in molk je žedel posred.

Iz oken je odkrila narošeno meglo, da je skori ujo
prodicalo zardevanje zvezd.

Ni videla moje senene podobe.

Naglašal sem njenege smir skrivnost: Kakor
draguljar ni, ljubica moja ti, ki niza
bistre v venic ljubegui.

Obnemela je in ni je bilo v
moje brepenenje.

Brepenel sem in brepenim.

Josko Vroščelj:

Pričakovanje.

Nič več ni moja pesem kakor pesem fantovska.

Sestra, žena, ali čutiš tudi ti, ali si je razrodela tudi Tebi kakor polnaci in ti udarilo v besedo in ti jo zamorilo, da mi je, kakor bi mi bili vtrgali to ljubeni in hrepeneuja polna srca in teh nemirnih pres, kakor bi mi bili prodali to mlado, močno dušo?

Žena, ali je tudi tebi tako?

Kakor tujec sem v deželi in sleherna moja stopinja zveni in poje kakor stopinja daljnih, daljnih romanjev.

In dom mi je kakor murla gubezen, kakor izzvenela pesem.

Glavin ob oknu in sanjam in gledam: Poljan. T solnce žare polja in valove kakor vroče, mlado, komaj porojeno hrepeneuje v daljo in pljuska je na hrvaško stran in se lomijo ob zelenem grčevju in se mečijo vedno višje v hrib in so kakor zlat smeh, kakor mlada pesem.

Kakor porojah mi je zavonjalo v duši: leta, mladost, kam si se izgubila?

Pastirji niso bili in ob Istli smo imeli svoja mlada nebesa in sveta so nam bila tla in niso jih smeli prekoračiti hrvaški pastirji in pastirice in smo bojevali vroče narodnostne boje v kvanti in posmeku.

Sleherna trava je bila kakor znančka, kakor sestrica našim mladim letom in je bilo sleherno dno kakor naš brat in so bile ptice nad nami kakor misli naših mladih src. Naše življenje je bilo kakor življenje teh polj, kakor pesem teh prostiranih, zelenih, vonjavajočih travnikov in oblaki nad nami so bili naše hrepeneuje in naše tople sanje.

Zdaj, zdaj sem pa kakor brez srca, kakor brez duše. Ko sem se vrnil, mi je bilo, kakor da sem videl že neštetokrat tako kraj in se mnogo bolje in ko sem obiskal starodavni, napol podrti mlin, ko sem se vrnil v svoja mlada nebesa, ali sem se sploh kdaj počuje občutil globljo srečo, občutil jo globlje in tako neskaljeno kakor tedaj, ko mi je mlinar dovolil spuštiti vodo v žlebove in se je voda razpenila ob lopaticah in je pljuskuila kakor smeh v solnce in je v kolesih bolno zakreščalo in se je se naxraduje mlinar pošalil z menoj - ah, kaj bi ti gospod, za mlinarja bi bil bolji - mi je bilo zdaj vse tako vzklatanje.

Kaj bi, na tisoč in tisoč je takih mlinov na svetu.

Ko sem prišel domov, sem se zaklenil v sobo in sem jokal dolgo v noč. Kakor tujec sem, in niti cesta ne poje več tako lepih posmi, kakor tedaj, ko je bila naš dom, naše kraljestvo. In prah je zdaj tako umazan,

kako krepast in qudast, tedaj pa je bil kakor bela, bela moka.

Zdaj mi je, kakor da me ne veže nič več na to zemljo, ki me je rodila, ki me je hranila in mi je bila v moč in ljubezen, zdaj mi je pa tako, kakor bi se vrnil tujec iz tujine v novo tujino, in poluoči vse globlje poluoči. In kakor da mi je umrl vse, kakor da bi ne bilo to sonce tudi meni, kakor da bi ne bila pesem zvezd tudi moja pesem, kakor da bi ne bil nemir in drhtenje dokliškega srca, dokliških noči tudi nemir in bol mojega srca, kakor da bi ne bilo vasovanje in pa fantovska pesem tudi moje vasovanje, moja pesem in pa ljubezen žene, matere, kakor da bi ne bila to tudi moja ljubezen, hrepenenje, molitev moje mladosti.

Kakor bledomovinec, sem.

Kličim sredi polja in oklepam roke v pobožni molitev in se zastokam k tebi ves ubog in te prosim. Odpri moji duši pot v dežel tana-
an, odpri moji mladosti katedrale vojih solčnih dni in daj, daj moji duši pokoj, pokoj in mojemu srcu verz teh naših mater, ljubezen naših žen in deklet. Vemi mi pesem fantovsko, vemi mi zdravje mladih let, vemi mi bogastvo in veselje sončnih noči. Žena, daj, da mi bo tvo-
ja ljubezen kakor dom, daj, da mi bo dom kakor svetlišče, kakor molit-
ev, daj, da ga bom blagoslovil s slehernu svojo mislijo, s slehernim vo-
jim klenutkom, da bo vse moje življenje kakor svet pričakovanje boji-
cne noči. Ne odzemi mi tega svetega topljenja, glej, v prčo, v čisto srce
v topel blagoslov in v mlado moč in v močno pričkušnjo mi je, samo
in daj mojmu bednim, mladim, romarskim letom, samo dom daj mo-
jemu bledomovinstvu, samo dom moji mladi pesmi, mojmu hrepenenju,
moji ljubezni. Žena, glej, poluoč mi je razbrzdila čelo, razočaraje mi
je raztrgalo obraz, glej, trdna, globoka noč mi je zapila oči. Tako lep
je bil sen, ki sva ga drhte ob mehkih večerih sanjala in si ga nisva upa-
la razodeti z besedo, pa sva ga brala drug drugemu v očeh. Zdaj je
dozorel in naju zvezd za vokalaj.

Vate stanim in gledam svoj romični obraz, kar bi ti
ovedal, da te ljubim, da nrem po tebi, pa ne znam govoriti in
moja pesem je obrojena v ta večni molk. O daj moji mladi duši svoj
blagoslov, o daj mojmu življenju dom, dom! In znova bo hrepenelo
moje srce in znova bom vtakal, plaval, pel in znova se bo trgalo moje
srce, krvavela moja duša. In zopet nemir bo delal moj in zopet bodo
mracne moje oči, trudne od iskanja, motne od solj.

Žena, daj moj duši svoj blagoslov. In ne bom več kakor
tvoj rodil sod in bo znova tudi meči solnce brat. In moja pesem

bo borbe čisti slavospjev, bo vročega iskanja topel dom. Pot si v novo življenje, moja smrt boš in moji bistajenje, polnoč, moj dan. Moja pesem poje samo tebi slišne melodije in moja duša ti je kakor žrtveni oltar in moja pesem je kakor daritveno jagnje.

Jerujem. In močna je moja vera in gotoka je moja ljubezen in tako čisto in svetlo je moje pričevanje in moje krepanje je kakor solnce zdravo in močno. Pridi, pridi, moje odrešitje in dan, da umrem, da bom lahko živel, živel -

M. A., Sarajevo:

Moje največje spet.

Odjadral sem, moj otok iskati,
od zelene obale pešč.
Sedaj pa sem veslo izpuštil in
sredi tundračnega vala ležim in gledam,
gledam v nebo sinjino.
Vse polno, vse polno tu je cest,
vse polno tu je svetlih zvezd. O! -
V meni tu pa je črv in vedno,
vedno dalje veta v mladost,
v mojo mladost!

Skender:

Druge ogljice bom kupil...

To povem: ob prvem xjnu
druge ogljice bom kupil,
ogljice presmentane.
Z ogljicami klatil zvezde bom z neba.
Muzikanti - Jeremije, kaj je z vašo serdalinke?
Solnce in nebo ste nam turčili v solne,
v Rot sedaj s prežalostno harmoniko in mandolinke.

Če bi tete v vas jokale,
bi ne rekli.

Nadaj teta joče, venro:
grozdi bodo težki...

Teški grozdi,
zreli grozdi.
Teški kakor laško vino,
zreli kakor zlato zrna
na jesen.

Cé bi tite v vas jokale...
Vaše solke pa nam v xidanic
Zlahtnik vin nikdar ne bodo dale.

Na vasi nedeljo trijančijo
na vasi.

Kji so mi zlati časi,
ko sem bil še ministrant
in sem pritkaval, da je ulal Bog.
Zdaj bom druge sorte muzikant.

Roža potonka mi v gumbnici zori,
vse moje zdravje se v roži potonki smeji.
Pa lačjeje: zemlja je solna dolina,
vsek bbji svet
je v grenkoto in žalost zaklet.

Stefan vina! Kdo ne verjame? Ljudje:
Jaz bom s smehom premexil
zarje naše, naša polja in bele gore.

Komal bom, komal v življenje, z zvelo mladostjo v očeh,
s brivci za trankom, s pojčo kvijo v pesteh:

Fara na kovajžo! —

Edvard Kocbek:

Zemlja.

O kako sladka je strast,
ki me veže natv.
Dungi hodijo po tebi, zemlja,
ti naše kvašo,
ti naše svetlo,
jaz pa bi šel za oracem,
dvignil proti nebu kadecó se qudo
in jo poljubil.

Anton Prošček:

Pesem.

Vsaki narod ima svoje pesem. V njo je vliit svoje najboljše, sebe samega. In naši, naši dedje so pesem imeli. Iz nje damine so jo zajeli, in njeni parni točnik ravnice so jo presadili na jug, med gore in morje. Belišči so podprati mladeci, ko so šli v boj za svetlobno solnce, pale so jo nad črno devojko, pa tudi osivelo glavo velmoži in starešin.

Naši stari so pesem imeli... Brela je iz srca, ko so opojas dišali iz, ko so ženci poravnali toleto darove na altan Protovidu, ko so s katekerki k Bernu in Triglavu, vtili koranu in klicali Vesno. Brela je quota v besedi, a v misli rekunica. Lano Lutuja je trepetala, samo odsevi daljnih kresov so oxarjali duše Slovanov. Solnce od vzhoda so ni bilo našlo poti v njihove tibe domove.

Kišel je čas in nad Triglavom je nnilo jutro. Blagoo čuječim, ki so spoznali svoj dan, ko jih je obiskal gospod! Almelia je pesem, da se je prerodila. Prelestno, utpano je vzvalovila čez polja, čez gore in gube. Ab žadrano je razdonela, pogurala se je do evenid. Pesem duše, ki ljubi, pesem božjih otrok! O, naši dedje so jo imeli in so jo peli! Kričajo: Lano in sveta Slavina, Višarje in Brezje, kiseri belih vetrič po gorah in dolih. To je pečat naših remlje, to je kramuje, ki poje...!

Eden je čas in Modrost je njegove besede. Sicoano je: Vspan svoj križ in hodi ka manoj! In so šli. Tako se je zgodilo, da je naša pesem dobila svoj vonj, da je, zorela v bridkost in tihoto Boga. (Bregelj.) Od sarkat imamo seu s kralju Matjažu, Petra Klepca, mladit Breda in Lepo kido, Robilice in črno smrt, tursko silo in daro pravdo. Naši dedje so pesem imeli!

Bolest je bila pesem in pesem je bila bridkost in tihota od Boga. Bridkost, kdo jo razume? Iz temnega je v nar, iz gucha in silo kivi, iz selicnosti in napulca, pa tudi iz Česta, dobrega in modrega, ki je v nce zasadih cvet brepenenja, ljubega in vero. Zdelaj suu v bridkosti sedem dni, potem pa pride stvarnik. Zato se motijo tisti, ki govorijo o beli nedelji, o trajni harmoniji življenja. To so samo soeti trenotki. Zaveno se jih ni nam izginejo. Hardkost praznikov je v puča. Kovanju in smisel življenja v brepenenju po večnem. Tudi bela uadlja bo prišla, a poprej mora priti veliki petek. Trenotki ubranosti so samo svetli zarki na temno pot, da ne bi omagali predi tepljenja.

Naši dedje so pesem imeli! - Zgjeji so v zemljo, v opojno vonjavno lesov, v bodo in zarjo planin. Krišuhuili so življenju

zvečad in utripom srca, hrumenju narodov in tekauju božjega li je v nas. Bila je brežnost in bila je pesem. V svo se je dručila pesem valov in planin, vzhod in zapad sta si roki podala. Mračna meglenost severa in jasnja žarka svetloba sta se objeli, iz nemške misli in slavanskega čuvstva je poquial precuden cvet, pesem slovenska. Živela je, a bila je kriva. Ko- goto se je razodevala samo v krepenanju sootiče, v pravljici in narodni pesmi, ki prica o bogastvu očetov.

Botem pa so skrili studenci privreli na dan. Kerih ka. Leutin je zapel o zemlji, ki je zdruava, Teba nam je dala franceta, nasē veselje in naš ponos. Videc sta nam rodila korotcu in Posavje, Mle. Lija je dala svoj grozd in Triglav svoje skale. Zacetela so Breda, Kras je dal svoje moje in Tolenci svoje bogastvo. Vrhnika je rodila Franca - Avra in Tolmin je rebuknil vojo bol, ki grebe v zadnjo skrivnost. Ni nas stani. Naši dedje so pesem imeli?

Lepa je bila, raj je vrela in srca.

"... Gaijo srca so ljubecem razneli,
"svoje v pesmi so čast razdeli!"

Tako so delali svi, gemiki in glastoniki, stikarji, kiparji in arhitekti, se dekleta na preji in faatje na oravi. Ni slučaj, da naši smotniki izražajo neki poseben sijaj dobrovolčnosti, ljubecem do bednih in malih. Bili so kakor drugi ljudje, čisto polni slabosti in blodenj, toda v skritem koticu srca je vedno drhtel plamenček ljubecem in želja po Absolutnem. Taki so bili: Aibe in Bracereu, Verovški in Čačkar, da Kroka nitine omenim, Evangulista, ki so ga pokopali z edino upogovo uskujo, in se ta je bila pouščena. Nesebično so roke delile denar in srec dobro besedo. Tudi "v pesmi srca so ljubecem razneli!" In, to je njena prava melodija, misel in vsebina: ljubecem! Ljubecem za vse in povod, se v odposedi, odporu in trdi besedi!

Tuša je zajna večne lepote ki je ljubecem. Ve čisto, ve vidno je samo odnosni simbol. Ljubecem slovenske pesmi: skironos, no mironuje prirode, bolest domovine, veselje drugine in blagorov materinstva. Čista misel dekleta in žene, mudičnice, tolačnice, rediteljice in svetnice! Sula- mit in Beatrice, Julija in Larra, Hanca in Bogomila, Gretchea, Sonja in Tatjana, hioe inen za en simbol! Ve nevidno se za vidnim skriva. (Barth) Otkriva je misel, vaskdanja je beuda, ne zna rajeti in duar. To je gotovo: "Das Ewig-Weibliche zieht uns hinan" (Goethe: Faust). Kočiči podtrati lake. "my narodu do bistva, hoočiči ipoguali in occuriti upogove notranje vedute? Vgledj upogove pesem, prandi upog odnos do žene in vedel tri ore!

Judi naši dedje so razredeli:

za čast vojih mater in vojih žena,
za sladko čistost vojih sester!

Bili so vitezi, brez oklepov in mečev in tednih gradov, ple-
ničji v našivini, kraljevi stroci za plugom, in zato tam bolj sočni in naravnji.
Vzvišenost žene, čistost dekleta, to je najprej na zemlji, zato umij svoje roke
in stori prah z obuvala, preden stopiš v svetločo! Razumeli so. Po slovan-
skih domovih je svetel nagelj in zelenel rožmarin. Bili so vitezi!

To je pravo, letemu je mrtva, ne poje, samo vpije. Naraš
pesem ne vonja več. Od kar išče v širokosti zemlja. Šišče pesmi ni več, od kar
išče v širokosti zemlja." (Konec). Zakaj jo ni več. Zato ker ne išče
v širokosti in hitro od Boga.

Sedanjostni bol: Kletve Trbovelj, solne in kri in stonjenja
post. Sebičnost bogastva, pohlep in razgovornost merna! Obup koruptana
in Bed, tujčeva petar in malodušnost strok: bridkosti dovolj mi preveč!
Ni iz Boga ta bridkost, hudič je njen oče. Ni nam več kralj Kruh
domaćije, v tujino je skilil pogled. Zdrav je imamo: Rino in bar, ples in
kvanto. Dobili smo quia časopisja, fabrike in Kapital, moda in šund, in
naša pesem umira. Tam med rudarji, med proletarci umira, utaplja
se v alkoholu in grehu krvi, v otopenosti in sovražnosti. V naših mestih je
mrava že davno, moda, tujina, Krinka puhle civilizacije jo je potopila.
Tu na Kmetih: vese, nagelj na oknih, upašajo zvezde v očeh. Slovo
sedanjosti: multiplicasti panem, sed non magnificasti lactitiam!
Škabis za udobnost, za učitek tebe in rivalitenu, a duša je zavreča, ka-
čur in žepna, zapuščena žene v stranoti. Veliko veseljačenja, malo veselja,
Kajti naša pesem umira. Ne more več peti, kdor je izgubil svoj dušo,
kdor je pretigal zvezo z Očetom. Bridkosti namuro dovolj, ljubezni in vere
nam nimajka. Mtem naša pesem ne bo več obupopotnik in v žigovi puščar-
vi, naše veselje ne bo več razvedanost ne, vnikli se bomo v skromnost,
svoje duše, iskali bomo v bridkosti in hitro od Boga. In naša pesem bo
pela, pela prečudno kpo, o bogastva naše zemlje in naših duš, o večnih
studencih žive vode.

Ribiči so izolekli ureznob. Dobro so odbrali in ničvredne
zavogli. Tujina nam pomija darove. Teberimo dobre in odklonimo
slabe! U prvo je domačnost! Naš Kruh, naša obleka, naša zemlja
in naša pesem! Dovolj smo bogati, samo peljimo na globoko in trsi-
mo mreže. Zapustiti hočemo stare pristane, ur pot naših dedov se
bomo potkali, ur pot naših dedov, ki so pesem imeli! —

Že se pozvaja nov rod, že se oglasa nova pesem; mladina
je poje, bratje in sestre:

„Naše barke so razpele jadra,
zapustile stare pristave,
naše barke plavajo v srečbrežnost...!“
(Zupančič).

Ne v brezbrežnost tujine, temveč v svobodo bojišč spod.
v pesem in kobraje! Bratje, kaj nam in lepoto naše pesmi

„velja,
da smo Kladiro, Kladiro, Kladiro
v rokah Boga!“
(Kovec).

M. A., Sarajvo.

Zecova groza.

Tegam, tegam oče,
živo osem na živčenič,
s krojo ga obliham, molim —
in objemam ta kamen. —
Pogrezam se: zdi se mi, da
strašno praznoto bjevam:
da ni uje vstiskam megle,
da zdi se manj se zdi je nobo
nad menoj in majajo se pada.

A. R.

Introspekcija.

Nekele tako je pisal v altum is katelij v nekem besedilu.
Bist moj dragi, bojim se, da me k loš naravnost. Učen
me mogoče poprašaj, čemu se pehati sō za tako naionimi naravn
raj se vendax te kljubovalu umitajo nekam v daljnot v restorant.
Tudi v meni vstaja na dan živočer vprašanje: kaj mi ga stavi, ču-
stvo zavrača, čuvstvo narekuje, stremljuje omaguje. Včeraj pereče
vprašanje, ki mi je vzelo ves dan in se nob — dajno se mi zdi, da je postoi-
vno naionim besedam trilet ora otrok. Neje poezija otroških sanj,
danes boj v hrepeneju. Pred leti verodljivo v hrepeneju in živi veri
mojim danes s skeptičnim naravnem pojave „čuvstvo mi jih za-

tivam, in istočasno se vadiquejo z vsami svojimi elementarnimi silami
 Kerkor v nasčevanje in mene je strah pred samim seboj. Prijatelj, Roti-
 ka in harmonija! Zavedam se, koliko značajev prednikov v pravni in
 vsakstranski vstati se iskri v raričen moji duševnosti, koliko medsebojnih
 nasprotij nastane v led teh mnogobrojnih variant. Razberi torej lomljene
 žarke, določi njihovo smer! Ali se ne sečejo samo v tvoji duševnosti, potem pa
 se izgubljajo v nerahlost? Čisti zakone, položene v njihovo bistvo in razja-
 mi si misel o veličastnem kompleksu, da ga boš mogoč nemoten opravo.
 vrati vsaj po svoji žarki ter doseči drobce zemlje - ideala, po katerem
 tako stremiš. To raričen torej, vojo duševnost, skušaj najprej izčistiti in bli-
 žal se boš smotnu hrepenenju - spoznanju zemlje.

V svoji duševnosti nosiš ideal. Kako bi dajal duškor ob
 spoznanju zemlje, ko pa je tako veličastna ta zgradba! Potrkaval bi z
 zvonikom ter opanjal njegovo slavo; obenil bi ga v lino, a bojim se da
 bi ga izda zidovja in višine ne slišali v daljavo, ali da bi ga udušilo
 zornenje zvonov - velikov, tako da bi se gospodar te visoke line sploh ne
 ozrl na moj klic. Pa bi udaril na "veliki zvon", a me obhaja slutnja,
 da bi izvenel v disonanci z največinsjimi bitji narave, ki jih tako ljubim.
 In si odgovorjam: saj je zemlja z ozirom na mojo spoznavno silo
 nerahlost, ali je torej veličastnost več vredna ko poklonu in klanju naj-
 vrednejših mijans, ko prislukne tajnim glasovom narave? Poučim se baje
 zakodkova. Saj mi je na primer pogled mak, ko vidim blodčega tvorila,
 pa zastavim besedo, če, saj sem tudi jaz tak, in se ne zavedam, da mi je du-
 ša govorila drugače. Moč čutim v svoji duši, moč več velike misli, kdo ima
 znako? - in ob pogledu na silnejše v svojem drugu domini, da so njegova
 list. Razvijati se hočem brez ozira na mineje okolice, zato povdarjam
 originalnost, in se ne zavedam, da prav ta temelji na bojazni pred javnim
 mnenjem. Ker ne poznam sodruga, ga gledam samilovalno, pa mi je
 vendar lastna duševnost še bolj nejasna.

Ali bi se naselil mir v moji duševnosti, če bi se do dna
 spoznal? A če bi hotel to, bi moral imeti spoznavno silo nad etovski
 razum, da bi nekako z višine opravo samega sebe. Sedaj ob zavesti
 da to ni mogoče, se mi vrli opravi: "Kotob in zakaj torej, inquisi-
 tum cor," Kjo lista gonilna sila, ki ne v ljub neopelnom in brez upanja
 na uspeh vleče vedno silnej naprej? "Vana fides", ki rokel kdo in
 mimo iskal speč v materialnih dobrinah, ko bi pa vendar na primer
 tudi ljubemu ne bilo brez neklih ozirov na mi nad njo i. t. d. V hrepenenju
 po spoznanju zemlje ni niti ne obetam speč, k večjemu naštek nad spo-

znanina; toda od kod sploh ta težnja po užitku, po sreči? Človeštvo vsa
 sov je skomelozja teva. priče so nam monizmi v najrazličnejših oblikah.
 Prijatelj, se to dostavim: misliš brž, zakaj te s tem kaj ni, zakaj
 tako mučim? Še vendar ni razvedrilo za spominsko knjigo!
 Kdo bo dal odgovor in z njim mir?!

Milan Trščnik: Na mučevinah nacionalizma.

Upam, da bo eksaktna veda pojasnila bistvo
 stvari, se je izjalovilo, veda ne oohi do konca
 stvari v nobeni točki, ne veliki, ne majhni; če
 naj se snuje ustovno uagiranje je na eks-
 aktni vediti, hedaž se mu le za vedno odrecino!
 Friedrich Schlegel, citira Heineho:
 „Knjiga o življenju“, str. 10.

Vibracija v neprestanem razvoju ali pa razkroju smi očeta
 so duševnega življenja človeštvu, javljajočega se v njegovi duševni kulturi, je v
 svojem bistvu nihanje med ekstremi in padanje vanje, kakor nam kažejo
 silno literarne ter filozofske perspektive v zgodovino človeške misli, ki se redko
 in redkokoli ustaljena, mirno počiva v senci, ali bolj v svetlobi zlato sredine.
 Jato vem na primer, da je vuhim letom dobe najhujšega razumnjastva
 sledila kot reakcija doba solucije in sreče romantike z vsami njevinimi fan-
 tastičnimi izrodki, in to ne le v slovu, oziroma v umetnosti sploh, temveč celo
 v filozofiji (Schelling, Fichte). In milijon drugih primerov. Navsezadnje pa samo
 tega, kar mi bo takoj služil za paralelo. Ne bom uumre: perikoval psiholo-
 ških temeljev vmenjuega pravca zgodovini človeške misli, opozoviti hočem
 le na pomenljiv pojav in najnovjšo dobo, pojav, ki kaže posej zoro doba z
 anim v namotat navedenu primeru, pojav, ki postaja vedno izrazitejši
 in ki se zdi, da hoče utoniti vnačilou pešat novemu življenju, ki je pri-
 brostelo in krvavim goljan po svetovni vojni razdeljane Evrope: mislim nam-
 reč na pojav, ki je v mnogi sferi dobil značilnega izraza med drugimi
 zlasti v filozofu Schlegelu, prav posebno pa nili na dan v obliki novega,
 živega življenja, javljajočega se v verskih pokrokih, posebno pa v mladinu
 gibanju, čigar val je in klencije pljunil se tudi v nam. Takšni bodo uspehi
 tega valovanja v nemirnih dušah mladine, to izkazuje bodočnost.
 Jedro živega gibanja, čigar vraz je nam omejeno gibanje,

je označil s obkoljenimi Usničnik. Pot mladine gre proč od intelektualizma
 k bogohajni in od nepopolnega doživljanja k miselnemu izkustvu. (Časopis, 25, 179).
 Štoreš se pokazali tudi v svojih početnih dijaških dnevih - ki so gotovo življenjske
 novega življenja - v Štici in pri dr. Primorcu, da temeljito gibalno celo
 tega življenja v znatni meri na odporu proti intelektualizmu, deloma ne-
 zavednem, deloma pa tudi zavestnem, in sicer tu in tam, kakor je zial treba
 prijaviti, čisto tudi na predirnem in nespravljenelem odporu. Razumno ne
 laupamo več! Preslabotno je za nas ne vidi in ne čuti. Da, sploh
 nas ne vidi do uje, sicer bi sedaj v 20. stoletju vendar že morali priti do
 jasnosti v temeljnih življenjskih problemih, vendar bolj kot kdaj prej
 je bilo tukaj toliko kaotične tuge in megle, da se človeku razgled v glavi
 če je le z enim očesom pogledal v ta labirint. Sistem izpodbija in
 novi sistem, ni vendar je vsak izmed njih živo prepričan, da je v njego-
 vih nekaj resnica in da so vsi drugi vzamti. Komu naj torej verujemo,
 na koga se zverujemo, ki nas bo pripeljal do gotovosti? Če poslušamo tega, nas
 bo najprej prepričal, da je tako, če bomo poslušali drugega, nas bo gotovo
 prepričal, da je verjetno ni možno samo njegovo in da je vse drugo neumnost.
 Če torej sploh je resnica, kako priti do nje? Resnica pa mora biti. Vika-
 nji razmišljati let so izkazali v praksi, da je materializmu prejšnjega stob-
 tja kot teorija in sootvorni nazor usodna prevara, strahotna laž. Če, a
 je materializem laž, je jano, da mora biti nekaj, kar ni laž temveč re-
 snica. Torej je resnica. O tem smo prepričani v isem svojih bitju. Vendar
 Kje jo iskati in kako do nje, kako jo popolno gotovostjo spoznati in dojeti?

Najprej? Kje jo iskati. V znanosti in vеди? Nad njo smo
 že zdavnaj obuzali, prav kakor ukoč Tolstoj, ki je stalo življna nam
 iskal resnico, če mislimo na njegovo "Izpoved". Da, če naj se mijsi vedno
 naziranjje le na eksaktni veri, tedaj se mu le za vedno odrecino!"

Tako se zdi, da so uodvoma citirane Paulsenove besede iz l. 1918.
 postale danes prepričanje voraščajočega inteligentnega naravčaja, ki se prav
 kakor nekč zvojenji Tolstoj, obrača v življenjskih opraviljuh stran od znan-
 nosti in joče zavestja v pristanicu novega sveta, predstavljajočega že tudi
 za modernega človeka, ki se je tako ponosno otiral vreh, pridoček, de-
 janski pa se pogrezal do vrata v pamitne predobke, sito, ki je znanost
 preobrazilo obličje zemlje in ga je dejanski ukoč že preobrazilo, in sicer
 tako temeljito, da je zgodovina od takrat začela steti novo ero. Ta svet
 je religija. In vanjo stavi mladina danes vse svoje laupanje.

Toda tu nastane nova težkoba. Tudi v religiji namreč ne
 mo, da bi v njene nauke kar slop verovali. Treba jih je spoznati, in sicer

Tako temeljito, da smo izvestni o njih v globinah svojega bitja, da je vsak
dovom nad njih nesmičnostjo popolnoma izključen.

A kako priti do te absolutne izvestnosti? Tako se mladina
daje sprašuje. Z razumnostjo? Brezupno ji staviti nade v razum, kaj je
rotil in priučal samo prevare. Izkušnja, ali bolje, pojavi v področju zna-
nosti nam jemljejo vero v razum. Ako je torej resnica sploh so dostopna
ni to je, morala biti, to čutimo v globinah svojega bitja, ker resnica je ži-
vljena, vsa naša notranjost pa vendar lipi karmega življenja, potem
morala biti v človeku poleg razuma še nekaj drugega, kar ga more privedi
do absolutne izvestnosti v spoznanju, izključujoč tudi vsako najmanj-
šo senčico dvoma. Tu kaj je tisto drugo? Zapirati moramo na sandu-
šnje mladeni pogosto tako očarujčo besedo — Doživeti.
(Nadaljevanje sledi).

KALGLIENI

N. I.

Ta šumnik dni ni tihih večerov.

I. V Celju smo se zbrali, vsi v eno mislijo: Ojha, Volujca! Kikna
polja ob ašlexniški progi nas poudavljajo. V lahno sparijo zavita se dviga Ojha.
obamela radi širnega polja.

Na vrtu. Tih večer pada v dolino. V zorniku približno je, odoli
cerkev pesem, v cerkvi molitev. Romarji smo. 16. julij nas zbere, kotor, vsak
naslednji dan, pri sv. Varitovi. Ponosna čela klonejo pred Bogom. Tu potem
sledí revirija naših dni. Metulj je naša generacija, zapet v sfašji. Vsi žive
samo v pričakovanju. Tudi filozofi: kakš Scheler. Tu se brate Pebe in Krvate soe-
tino. Tu pride v dom na goro moč, naš moč. Lepe so ure, ko je med nami, v pri-
jetni domačnosti in kot prijatelj. Tu sedaj kapljala pred cerkvijo bes. Se v
petek goro o človeku, ki se toji in duše in telca. Oboje moramo odrešiti.

Zadnji dan, sobota 18. VII. Pričara in narot in cerkev, cel svet je
kraljestvo brji: Razgludali smo se v svojih daljih, pot za poščeno. Prate z
Ojhe, poudavljamo! —

I. Šumnik, 13. VII. zvečer iščejo prvih vezi bratstva streljanja.
Na Romerov. 14. VII. na solncev ni jasen dan so se našla pri b. Finovih. Ojg

je bil naš labor: Krištofani smo, Slovenci smo, Dijaki smo, Bratje in sestre
vsemu svetu. Popoldne na Veliko planino! Tih večer je tezel v dolino, ko so vile
pogorkinje nas pustile iz svojega kraljestva.

Pravnik nezgledov in komisarina. Tibi, Devica in Mati, v viša-
vo spò našov srca. - In utirali smo pot. Bog jo bo blagoslovil; Da spoznajo
vsi uro obiskanja, da odvržejo kvinko in polete proti solncu, prasti vseh
veri, vsaki stedeč svojemu skramljenju do skupnega cilja.

Seške in bratje so se našli. Toliko solncea so prinesli s seboj,
da vsi s stari bratje in sestre ostali preko saljnih Jalj. - To, bratje in sestre
v Vel. planine, vam piše kot podkav v spominu solncev vrat.

Натурна Трпунт: Берер. У мнотум кутрана сутта судабсвој
дурасиоб и кривујо мур. Бетике хрмнтранскигуме. У спетине јесу.
А ко су ти судји? Ми сви, који жубино гба жуботта, смо колсо-
бу тпротубнују, жубино гба жуботта: јеган тосттојан жуботт
треца и уруту нејтосттојан, нестатан жуботт мосттубе, нештовегу,
тоткајана и тпрестити без гудобе, искрене жеве и кврстне одује,
га дуремо са својим узорним жуботтом модерни крсттанам, који
не освојити Одетану Гембу за Хрмнтранство претворити китан-
бу земљу у свету земљу. А га сво татку, крива је околина.
Татта тпрасимо свој, катубику околину. У ово тпрасимо
својку берер сваки јан. Тпрасимо берер Судаб, која нас
нека и зове: Дођите! Седе вама гажем. Наша срица свагда ни-
су тако поткварена, га не ду сентанов обикав тнас. - У зати-
јесу бемке гуме на берер спетине.

- e - : Drobsi. Kant: Sprečo Driao naše nemice unroov.

10. oktober: Nlica sama je metra.

Bleiweisov I. je našla pred leti, Lipica v marib. bogoz-
sloju. Upala je, da najde se, Levstika I. - O, in klati vek je mluda
sahes prišel... Samo škoda, da ni Prešerna se, pa bi jo kopt kapel,
vno, v Arslu in čevljanju.

Хрѣчански социјализем:

Христјани, ки не марајо цркве,
социјалисти, ки не познајо социјализма.
Два минуса - ерго: Плус!

